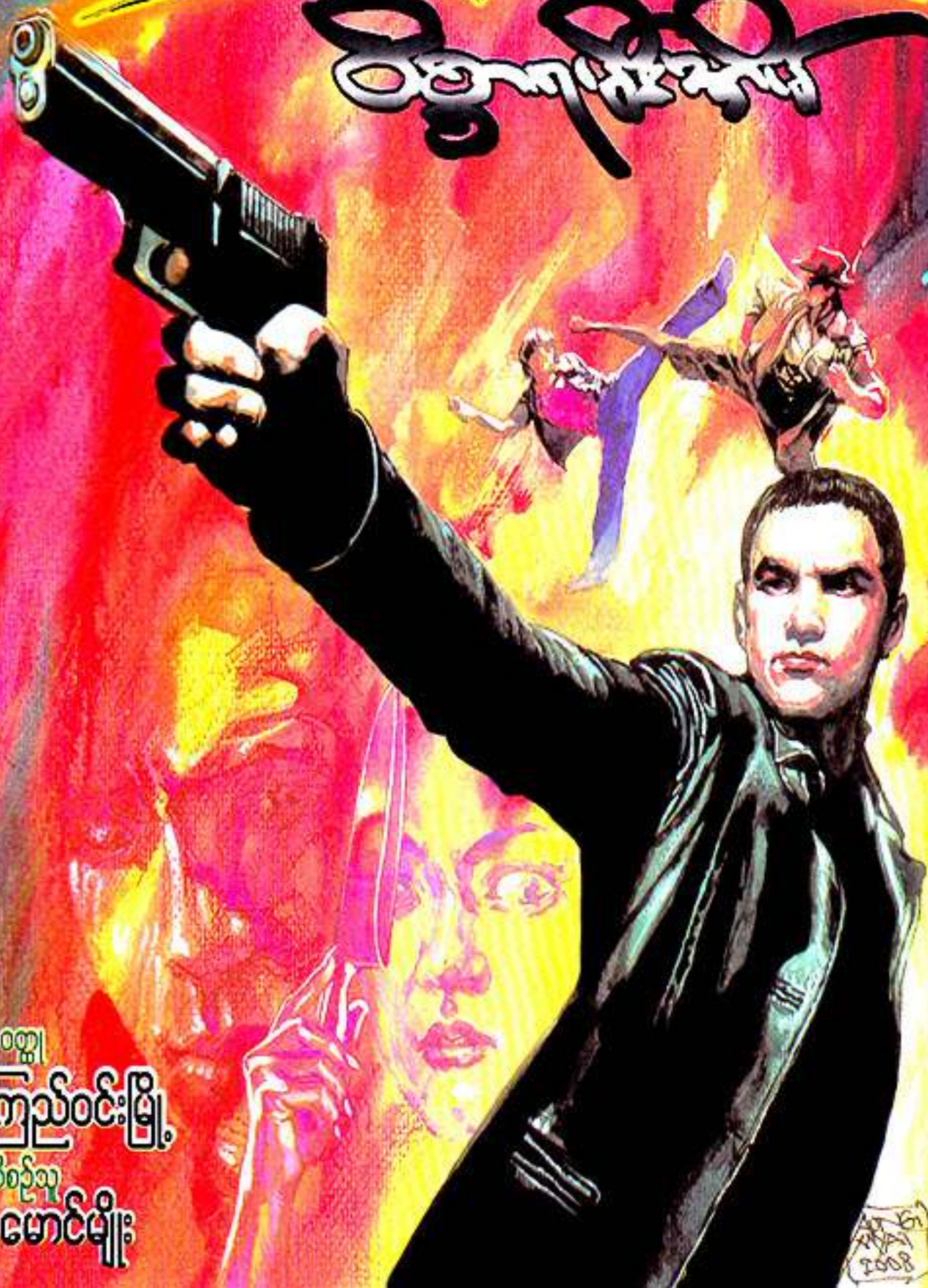

ပန်းချီ
ဖြင့် ဒီတိုတူး

ဝတ္ထု
ကြည်ဝင်းမြို့
စိစဉ်သူ
မောင်မျိုး

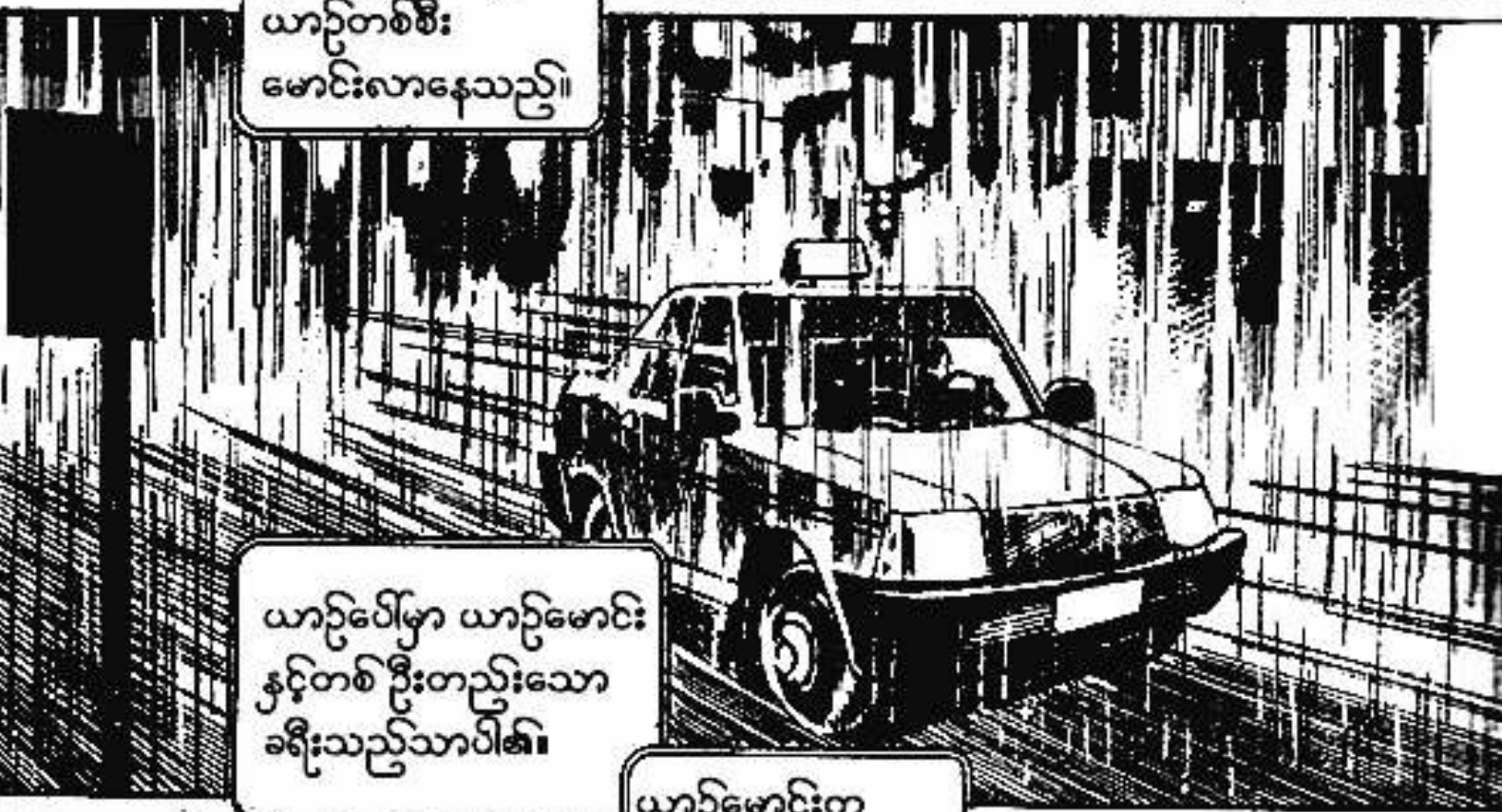
2008

သန်းကောင်ကျော်ငြိ
မိုးတဖွဲဖွဲ အငှား
ယာဉ်တစ်စီး
မောင်းလာနေသည်။

ယာဉ်ပေါ်မှာ ယာဉ်မောင်း
နှင့်တစ် ဦးတည်းသော
ခရီးသည်သာပါ၏။

ယာဉ်မောင်းက
မောင်းရင်းစိတ်ရှည်
သောမျက်နှာနှင့်
ခရီးသည်ကိုလှမ်း
ကြည့်သည်။

ခရီးသည်က ကား
သုံးတစ်လုံးပေါ်
တစ်ဘူးလုံး
သုံးနေသည်။

စက္ကလေမြို့များ
နောက်ခင်းထဲပဲလဲ
နေပြီ။ ယာဉ်မောင်းမှ
ဘာမှမပြောသေး။

ဆေးလိပ်ခိုး
တွေကလည်း
မှန်ထူလို့။

သို့သော် ရွှေကကျွင်
ပေါ်ခြေတင်-ဖိနှိပ်က
ဗွက်တွေကို တစ်သွား
နှင့်သုတ်လာတော့

ကျွင်ပေါ်လည်း ဗွက်
တွေပြုတ်ကျလာတော့။

ဟေ့လူ ခင်ဗျား
လွန်လာပြီ။

ယာဉ်မောင်းစကားကို ခရီးသည်က
လုံးဝဂရုစိုက်ဟန်မပြ။

တစ်ပြိုင်နက်

လမ်းဘေးအိမ်တစ်လုံး
တည်း ကလေးငယ်
တစ်ယောက်က

မေမေ မိုးယိုတာက
ဟိုဘက်မှန်ကုက္ကက်မှာ
ဟုတ်တယ် အံ့ဒီက။

ကံဆိုးမနေအိမ်ခေါင်
မိုးမိုးမိုးယိုလေသလား
မသိ။

ညကြီးမင်းကြီး
ပွေးညွှတ်ကျိုး
သူမတက်ဖာရစ်။

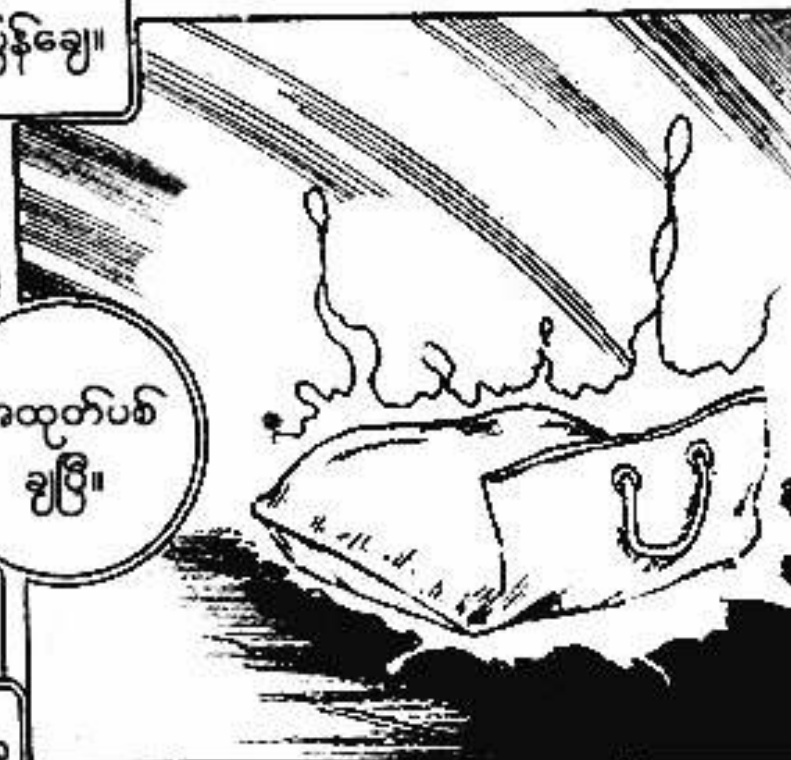
ဟေ့လူ ကျုပ်ကုလိုင်
တွေ ပေကုန်ပြီဗျ။

ခရီးသည်က ဘာ
မှမတုန် ပြန်ချေ။

ပိုက်ဆံလဲမပေးနဲ့
ခင်ဗျားဆင်းတော့။

အထုတ်ပစ်
ချပြီ။

လမ်းဘေးထိုးချကာ
ခရီးသည်ကို
မောင်းချတော့၏။

ခရီးသည်က နှုတ်ခမ်းလွှတ်
ရုံဆံ့၍ ကားအောက်ဆင်း
ရင်း တံခါးကို ကန့်၍ ပိတ်
လိုက်သည်။

ကျွန်ခန့်ဘရိတ်မင်းသံ
ကြောင့် သူမအိမ်ပေါ်မှ
လွမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သားငယ်ကလည်း
လွေကားရင်းမှ
ပြတင်းပေါက်သို့
ပြေးကြည့်သည်။

ညတကူစီသမားဝီ
ဝီ တုတ်ခွံကာ
ထွက်လေပြီ။

မင်းအသားမနာချင်
ရင် ဗိုအနားကပ်မလာ
နဲ့နော်။

ခရီးသည်က
သတိပေးသည်။

ကားသမားပစ်ချသော
သူ့အထုတ်ကို ခရီး
သည်ကုန်းကောက်
နေစဉ်။

ကားသမားက
ပြေးရုတ်ပြီ။

ခါတ်!!

ရှောင်တိမ်းရင်း
သတ်ပုတ်နေစဉ်

အခြားကားသမားများ
ပြေးလာတော့သည်၊
ဆောင်တုတ်ကိုယ်ဖို့နှင့်။

ထုံးစံအတိုင်းခရီးသည်
ကို ဝိုင်းရိုက်ကြတော့
သည်။

မေမေ ရဲကိုဖုန်း
ဆက်လေ ဟိုမှာ ရန်ဖြစ်
နေကြတယ်။

သုံးယောက်တစ်ယောက်မို့
ပွဲကကြည့်မကောင်း
သို့သော်။

သားလေးတို့မို့
လာ.လာ ကြည့်မနေနဲ့။

သုံးယောက်တစ်ယောက်
မို့ ပထမတော့ခရီးသည်
လှိုင့်ခံနေရသော်လည်း။

ခရီးသည်လဲကျရာ
မှကျုံးရုန်း ထလာ
တာ။

ကျားနာခဲ ခဲလို
မြင်မြင်ရာပြန်တွယ်
တော့သည်။

သူ့လက်ထဲတုတ်
ရသွားပြီလေ။

ကားသမားနှစ်ယောက်
မှောက်သွားသည်။

ထွက်ပြေးသော နောက်
တစ်ယောက်ဆီကို
ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့်
လိုက်သွားပြီး။

ဆက်တိုက်ပင်
ရိုက်တော့သည်။

ကြောက်ပါပြီဗျ
တော်ပါတော့။

လွင်နဲသုကို ပြေးကန်လိုက်
သေး၏။ ဒေါသမာန်အပြည့်
အင်ပြည့်အားပြည့်။

ပြီးမှ ဆဲရေးရင်း
လက်ထဲမှတုတ်ကို
လွှင့်ပစ်လိုက်
သည်။

ပြီးမှ သူ့စက္ကူအိတ်
ကို ကောက်ယူရင်း
နဖူးမှသွေးကို
သုတ်လိုက်သည်။

မီးပွင့်နေသာ သူမ၏
အိမ်ဘက်သို့ သူ
လျှောက်သွားခဲ့၏။

သူမအိမ်ကတည်းမှ
ခန်းတစ်ခုလည်းဖြစ်
သည်။

ကောင်တာမှာ
ဘယ်သူမှ မရှိ။

ကောင်တာဘဲလ်နဲ့ပိတ်
ဘယ်သူမှ ပေါ်မလာ
တော့ ဘဲလ်ကို ကောက်
ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

အိုင်း!

ဆိုင်ဖွင့်ထားပြီး
ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား
ဟေ့။

လာပါပြီရှင်၊
မိုးယိုတာ
ဖာထေးနေလို့ပါ။

တစ်ညတည်းခိုခ
ဘယ်လောက်လဲ။

သုံးရာပါရှင်။

သူမက တည်းခိုခန်း
စည်းကမ်းတွေကို ရွတ်
ပြနေသည်။

မယုံရင် ရှေး
ဗိုလ်တွေအိတ်ပါ
ယူထား။

လျှာမရှည်နဲ့၊
တစ်နေ့သုံးရာ
ငါတည်းသလောက်မှတ်၊
ငါပြန်မှ ပေါင်းရှင်းမယ်။

သူမကြောက်၍ တွေ့နေ၏။

ပေးစမ်းဟာ
မြန်မြန်လွှတ်
အခန်းတစ်ခန်း။

ခဏစောင့်။

သော့ယူကာ
သူမ အခန်း
တစ်ခန်းဖွင့်ပေး
လိုက်သည်။

ပိတ်သွားသော တံခါး
ကို သူမ မရဲတရဲခေါက်
ရပြန်သည်။

ဘာလဲဟ။

ဒီမှာသော့။

ဆတ်ခနဲယူ၍ ဂျိတ်ခနဲ
တံခါးဆောင့်ပိတ်သွား
သည်။

မကြာခင် ရေပြိုက်
အောက်ဝင်ထိုင်ရင်း
နဖူးကသွေးကို တိတ်
အောင်လုပ်ရသည်။

ရေနွေးလှိုင်းဖွင့်
ကြည့်တော့မလော။

ဒါလားဟာ၊
သုံးရာတန်။

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်
ထွက်အော်၏။

ဟဲ့ကောင်မလေး
လာခိုဦး။

ဘာလုပ်ပေးရ
မလဲရှင်။

နောက်ကွယ်က
သားကလေးပါ
ပါလာ၏။

ရေဇွဲပိုက်
မလာဘူး။

မုန့်တိုင်းကျလိုက်လို့
ရေပူကန်ပါယာပြတ်သွား
ပါတယ်ရှင်။မနက်မှ ကျန်မ
ပြန်တပ်ပေးပါ မယ်။

ကောင်းကောကွာ။
ဒါနဲ့နေဦး စားစရာ
ဘာရမလဲ။

တည်းခိုခန်းရုံးရုံး
ပါရှင်။ အစား
အသောက်
မရောင်းပါဘူး။

နင်တို့စားတုံဟာ
တစ်ခုခုပေါ့။
စားလို့ရတာ
အကုန်ယူခွဲ။

ကောင်းပါပြီ။

သားလေးတို့ခို
မင်းအခန်းကို
ပြန်အိပ်တော့နော်။

မေမေ မှဆိုးမ
မအိပ်မချင်း
အိပ်မည့်သား
မဟုတ်။

သုမ ခေါက်ဆွဲပြုတ်
နေစဉ် တဝှမ်းဝှမ်း
အသံများကြားရပြန်
၏။

တယ်လီဖုန်းကို
ကိုင်ဆောင်နေခြင်း
ပင်။

ကျန်မတို့ မကာဘို မှာ
ဖုန်းတွေ ဂဏန်းခြောက်လုံး
ဖြစ်တာကြာပြီ။

သုမပြောပြီး ခေါက်ဆွဲပန်း
တန်ချထားပေးခဲ့သည်။

တယ်လီဖုန်းကို
ပစ်ပေါက်ချလိုက်
သည်။

အလွန်ရှိုင်းစိုင်း
သူပါလား။

ပွစာကြနေသော
သွေးစွန်းစက္ကူများကို
သူမသိမ်းဆည်းပေး
နေစဉ်။

ရေဖိုကာပြု၍
နေသော
စီးကရက်ဘူးကို
သူလွှင့်ပစ်ရင်း။

စီးကရက်တစ်ဘူး
ပေးစမ်း . မစ်ထရီနော်။

စီးကရက်မရောင်း
ပါဘူးရှင်။

လာပြန်ပြီ ဘာမှ
လိုတာမရဘူးလားကွာ
သွားဝယ်ပေး။

သိပ်နောက်ကျနေပြီ
ဒီတစ်ပိုက်ကဆိုင်တွေ
အိပ်ကုန်ကြပြီ။

ဒီတစ်ပိုက်မရရင်
ဟိုတစ်ပိုက်သွားဝယ်။
မဝယ်ပေးရင်။

ပြောပြောဆိုဆိုထွက်
သွားပြီး အခြားအခန်း
များကို တစ်ဝှန်းဝှန်း
လှိုက်ထူတော့သည်။

သူမ မနေသာတော့။

မိုးရေထဲ တစ်ကောင်
တလွဲ မိုးကာကလေး
ဆွံ့ဝတ် ထွက်ရပြီ။

သူကတော့ အငွေ့တထောင်း
ထောင်း ခေါက်ဆွဲပူပူကို
အားပါးတရ ရွေးရင်း
ကျန်ရစ်ခဲ့။

မိုးရေထဲကအပြန်
စီးကရက်ဘူးတင်ပြီး
သန့်ရှင်းရေးဆက်
လုပ်နေစဉ်။

ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ
မင်းသိလား။

သူမ မသိပါ။

တုတ်ကောင်းကောင်းနဲ့
သုံးယောက်ပိုင်းရိုက်
တာကို လှေ့လဲပြန်ထပြီး
ခွင်အောင်ပြန် ရိုက်ခွင်
တဲ့ လှေ့လှေ့ရှမ်းကားလေ။

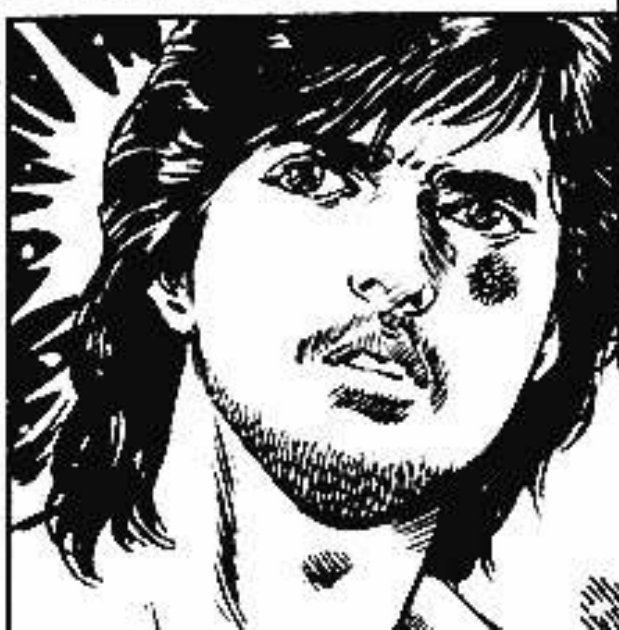

သူမ သူ့အလုပ်
ဆက်လုပ်နေ၏။

မင်း အပြင်ထွက်ပြီး
ခပ်ထောင်ထောင်လုပ်
နေတဲ့ အကောင်တစ်
ယောက်ကို ဒီရဲဘော်ကို
သိလားလို့ မေးလိုက်။

ငါဒီမှာလို့ပြောလိုက်
အဲဒီကောင် အမြီး
ကုပ်ပြီးငါ့ရှေ့ ခုခံခေါင်း
နဲ့လျှောက်ဝင်ပြီး
ရောက်လာစေရမယ်။

အသားလွတ်
ကြားဝါခြင်းဟူသာ
သူမတွေ့လိုက်သည်။

ဒီရဲဘာ မကလို့
ဒီရဲဘာအမေဖြစ်ဖြစ်။

သူမကို မိုးထဲလေထဲ စီးကရက်
ဝယ်ခိုင်းထားသဖြင့် ကျွဲခြီးတိုတို
နှင့် ကျိန်ဆဲမိမလိဖြစ်သွား၏။
စိတ်ထဲကပါ ပါးစပ်က သူမ
မပြောရပါလေ။

ငါ့အကြွေးနဲ့
ဘယ်ကောင်မှ
မကင်းဘူး။

ဒီလူဆီက
အခန်းခရပို့မလား။

ငါမင်းတည်းခိုခန်းမျိုး
အလုံးနှစ်ဆယ်လောက်
ဝယ်နိုင်တယ်ကွ။
လောလောဆယ်
စီးကရက်ဖိုးကို ဘီလ်ထဲ
ထည့်မှတ်ထားလိုက်။

သေချာပြီ
ငွေပါပုံမရဘူး
ခက်တော့နေပြီ။

လှည့်ထွက်သွားသော
သူမကြော့ပြင်အလှကို
သူလုံးဝရမစိုက်ပါ။

အိုကေ

သူကရရှိက်မိသည်က
စားပွဲပေါ်က
စီးကရက်ဘူးနှင့်
ယမ်းမီးခြစ်။

မနက်အစောကြီး
တည်းခိုခန်းရှေ့ကား
နှစ်စီး ခေါင်းထိုးဆိုက်
လာသည်။

ဆိုက်ပိုက်အပြည့်ဖြစ်နေ
အောင် တမင်ထည့်ထား
ဟန်နှင့် တစ်ယောက်အရင်
ဆင်းလာ သည်။

ကိုယ့်ပိုင်နက်ကိုယ့်အိမ်
လိုသဘောထားနှင့်
တည်းခိုခန်းထဲ
ဝင်လာ၏။

ဘယ်လ်ရှင်။

နေဝန်ထမ်း မိန်းကလေး
အမေးကိုပင် ပြန်လှည့်မဖြေပဲ
အပေါ်ထပ်တက်သွားကြ၏။

တံခါးခေါက်သံက
ပြင်းသည်။

ဟေ့
တံခါးဖွင့်စမ်း။

ဒီရုက္ခာ
ယိုင်ထိုးထလာပြီး
တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

ဖွင့်ဖွင့်ချင်း ဝိုင်းဖမ်း
ချုပ်တော့သည်။

အဲဒီလုပ် ကျွန်တော်ကို
တုတ်နီရိုက်ခွဲတာ
နောက်ကနီရိုက်တာ။

ညက ကားသမား၏
လက်ညှိုးက ရောက်
လာ၏။

နောက်ကရိုက်
တယ်ပြောသက
နှာခေါင်းမှာ
ပလာစတာနီ။

ချုပ်ထားသည့်စစ်ယောက်ကို
ဆွဲခါလိုက်စဉ် ပိုက်သမား
က လက်ထိပ်နှင့် သေနတ်
ပြတာ။

ငါ ဘာကောင်လ်
မင်းသိတယ်နော်။

ဘောင်းဘီတို့နှင့်သူကို
ဘောင်းဘီရှည်တစ်စု
ကပိုင်းကျွေးတော့
သည်။

သူကလည်းပြန်ကျွေးသည်။

တအုံးအုံး တခွတ်
ခွတ်မြည်သံတွေ
ညံ့သွား၏။

နောက်ဆုံး ဘောင်းဘီတို့နှင့်
ပင် သူ့ကို လက်ထိပ်ခတ် ကြိုး
ဝါတုတ်၊ မရူမလှကို ဖမ်းချလာ
တော့၏။

ကားထဲကို ချက်ချင်းမပို့နဲ့ဦး
ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်းပို့။

ပိုက်နဲလူက မေးအစ်
အစ်ကို မော့၍ပြော
သည်။

သတင်းကင်မရာက ရှေ့မှာရှိနေ
သည်လေ။ သူ၏အောင်မြင်မှု
ကို ပြည်သူများအား ရှိသွား
အောင် ပြရဦးမည်လေ။

လုပ်သားပြည်သူ
များ ခင်များ။

ကင်မရာကို မသိချင်
ယောင်ဆောင် ထန်
သံထည့်ပြီး သကာ
လ။

ဒီရာဇဝင်လူဆိုးကို
ကြည့်ထားကြပါ။
မနေ့ကမှ ထောင်က
ထွက်လာတဲ့

ကောင်ပါ။ ဒီနေ့
ကျွန်တော် ချပ်ခနဲ
ပြန်ဖမ်းမိတယ်။ အမှုက
တကွစီအလကားစီးဖို့
ကြိုးပမ်းမှု၊ ယာဉ်မောင်း
ကိုကိုယ်ထိလက်ရောက်မှု၊
ငွေစားပြတိုက်ရန်
စိတ်ကူးမှု အများကြီး
ပါပဲ။

နေခင်းလှပ့်အလယ်
ရှက်နေသောထိုသူကို
သူမ ပထမဆုံး သနား
သွားသည်။

သူမမြင်သည်။

မတရားမှု...ဒါမတရားမှု...
ကားသမားက စရိုက်တာ။

သူ့ကို ကားထဲ
ထိုးကြိတ်ထည့်၍
ခေါ်သွားကြသည်။

သားလေးပင်
စိတ်မကောင်းပုံနှင့်
လှမ်းကြည့်နေသေး။

သူ့မစိတ်ထဲလည်းတော်
တော်မကောင်းဖြစ်သွား
၏။

ဘဝ၌ တစ်ခါမှ
ခေါင်းငုံ့၍ မရှက်ခဲ့ဖူး
သော ဒီရဲဂျာ စိတ်ထဲ
မှာတော့။

ဒီမိန်းမနဲ့ကလေးတွေမှာ
ငါ့ရှက်နေခဲ့လိုက်တာ၊
ဟာ ဟာ တစ်ခါမှမရှက်
ဖူးတဲ့ငါက။